

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 174

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 2 august 1996

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
73.	1-5	592.	12-13
273.	5	593.	13-14
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996.....	6-8	617.	14
Decizia nr. 67 din 21 mai 1996	9-10	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 72 din 28 mai 1996	10-11	1.537.	15
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
591.	11-12		

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, emisă în temeiul art. 1 lit. a) din Legea nr. 72/1994 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 31 august 1994, cu următoarele modificări și completări:

1. Articolul 1 alineatul (1) litera d) va avea următorul cuprins:

„d) asocierile dintre persoanele fizice române și persoanele juridice române care nu dau naștere unei persoane

juridice, pentru veniturile realizate atât în România, cât și în străinătate. În acest caz, impozitul datorat se calculează, se reține și se varsă de către persoana juridică.“

2. Articolul 1 alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Sunt exceptate de la plata impozitului pe profit:

a) trezoreria statului, pentru operațiunile din fondurile publice derulate prin contul general al trezoreriei;

b) instituțiile publice, pentru fondurile publice constituite, inclusiv pentru veniturile extrabugetare și disponibilitățile

realizate și utilizate potrivit Legii privind finanțele publice, dacă legea nu prevede altfel;

c) organizațiile de nevăzători și de invalizi, asociațiile persoanelor handicapate și unitățile economice ale acestora, constituite potrivit prevederilor Legii nr. 21/1924 pentru persoanele juridice;

d) asociațiile de binefacere;

e) cooperativele care funcționează ca unități protejate, special organizate, potrivit legii;

f) unitățile aparținând cultelor religioase, pentru veniturile obținute din producerea și valorificarea obiectelor și produselor necesare activității de cult, menționate la art. 1 din Legea nr. 103/1992 privind dreptul exclusiv al cultelor religioase pentru producerea obiectelor de cult.“

3. Articolul 2 alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Contribuabilii avizați și atestați de Ministerul Finanțelor în condițiile legii, care obțin venituri și în domeniul jocurilor de noroc, precum și cei care obțin venituri din activitatea barurilor de noapte și a cluburilor de noapte, plătesc o cotă adițională de impozit de 22% asupra părții din profitul impozabil care corespunde ponderii veniturilor înregistrate din aceste activități în volumul total al veniturilor.“

4. Articolul 2 alineatul (5) va avea următorul cuprins:

„(5) Cota de impozit pe profit în cazul contribuabililor care realizează anual cel puțin 80% din venituri din agricultură este de 25%. În sensul prezentei ordonanțe, prin *agricultură* se înțelege activitatea desfășurată în domeniul culturii vegetale, creșterii animalelor pentru prăsilă, producție, reproducție, selecție și în piscicultură, din care se obțin materii prime cu sau fără prelucrarea ulterioară a acestora pe capacități proprii, cu excepția culturii florilor, plantelor ornamentale și a tutunului.“

5. Articolul 3 se elimină.

6. Articolul 4 devine articolul 3.

7. Capitolul II va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL II

Determinarea profitului impozabil

Art. 4. — (1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile din livrarea bunurilor mobile, a bunurilor imobiliare pentru care s-a transferat dreptul de proprietate, servicii prestate și lucrări executate, inclusiv din câștiguri din orice sursă, și cheltuielile efectuate pentru realizarea acestora, dintr-un an fiscal, la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

(2) Pentru determinarea profitului impozabil, cheltuielile sunt deductibile numai dacă sunt aferente realizării veniturilor și cele considerate deductibile conform prevederilor legale în vigoare. Când o cheltuială este aferentă mai multor activități, ea se repartizează pe activitățile respective.

(3) Pentru determinarea profitului impozabil, cheltuielile pentru care nu se admite deducerea sunt:

a) impozitul pe profit, datorat conform prezentei legi, precum și impozitul pe venitul realizat din străinătate;

b) amenzile sau penalitățile datorate către autorități române sau străine;

c) cheltuielile pentru protocol, reclamă și publicitate care depășesc limitele prevăzute de legea bugetară anuală;

d) sumele utilizate pentru constituirea sau majorarea rezervelor și provizioanelor peste limita legală, cu excepția celor create de bănci în limita a 2% din soldul creditelor acordate și a fondului de rezervă potrivit Legii nr. 33/1991 privind activitatea bancară, a rezervelor tehnice ale societăților de asigurare și reasigurare create conform prevederilor legale în materie, precum și a fondului de rezervă, în limita a 5% din profitul contabil anual, până ce acesta va atinge a cincea parte din capitalul social;

e) sumele care depășesc limitele cheltuielilor considerate deductibile, conform legii bugetare anuale.

(4) Cheltuielile de sponsorizare sunt deductibile în limita cotei prevăzute în Legea nr. 32/1994 privind sponsorizarea.

(5) Limitele cheltuielilor deductibile se aplică lunar astfel încât la finele anului fiscal să se încadreze în prevederile dispozițiilor legale în vigoare.

(6) Contribuabilii care au în componență unități fără personalitate juridică determină limitele cheltuielilor deductibile la nivelul unității cu personalitate juridică.

Art. 5. — Amortizarea activelor corporale și necorporale se face în concordanță cu prevederile legale în vigoare.

Art. 6. — Profitul impozabil stabilit potrivit art. 4 și impozitul pe profit se calculează și se evidențiază lunar, cumulativ de la începutul anului fiscal.

Art. 7. — (1) Impozitul pe profit se reduce astfel:

a) proporțional cu ponderea persoanelor considerate, potrivit legii, handicapate sub aspectul capacității lor fizice și intelectuale, pentru contribuabilul cu un număr de peste 250 de salariați, care a creat locuri de muncă protejate, special organizate, și are angajate cel puțin 3% persoane handicapate;

b) cu 50% în cazul contribuabililor care încasează venituri în valută din exportul bunurilor realizate din activitate proprie, din prestări de servicii internaționale, pentru partea din profitul impozabil care corespunde ponderii acestor venituri în volumul total al veniturilor;

c) cu 50% pentru profitul folosit în anul fiscal curent la modernizarea tehnologiilor de fabricație sau la extinderea activității în scopul obținerii de profituri suplimentare, precum și pentru investiții destinate protejării mediului înconjurător, care se concretizează în active corporale și necorporale amortizabile, după consumarea celorlalte surse de finanțare a investițiilor, inclusiv a creditelor pentru investiții. Sumele echivalente reducerii se folosesc cu aceeași destinație.

(2) Reducerea prevăzută la art. 50 din Legea nr. 77/1994 privind asociațiile salariaților și membrilor conducerii societăților comerciale care se privatizează are prioritate față de reducerile menționate mai sus, acestea aplicându-se în ordinea prezentată în acest articol.

(3) Reducerile menționate în acest articol se calculează lunar, cumulativ de la începutul anului, cu excepția celei prevăzute la alin. (1) lit. a), care se calculează lunar.

(4) Suma totală a reducerilor menționate în acest articol nu poate depăși 50% din impozitul pe profit determinat înainte de aplicarea reducerilor.

Art. 8. — Pierderea anuală declarată de contribuabili se recuperează din profitul impozabil lunar obținut în exercițiile fiscale următoare, fără a se depăși 36 de luni.“

8. Capitolul III „Determinarea profitului impozabil pentru contribuabilii mici“ se elimină.

9. Capitolul IV devine capitolul III și va avea următorul titlu:

„CAPITOLUL III

Determinarea veniturilor persoanelor nerezidente“

10. Articolul 12 alineatul (1) devine articolul 9, care va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Contribuabilii definiți la art. 1 alin. (1) lit. b) și c) datorează impozitul pentru activitățile desfășurate în România.“

11. Articolul 12 alineatul (2) devine articolul 10, care va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — Venitul este aferent unei activități desfășurate în România, dacă este:

a) atribuibil unui sediu permanent din România al unei persoane juridice nerezidente;

b) plătit persoanelor juridice sau fizice nerezidente pentru serviciile prestate în România;

c) obținut din sau în legătură cu proprietăți imobiliare situate în România, inclusiv închirierea în scopul utilizării unei asemenea proprietăți și câștigul obținut prin înstrăinarea unui drept asupra unei astfel de proprietăți;

d) plătit ca urmare a exploataării resurselor naturale localizate în România, inclusiv câștigul obținut din vânzarea unui drept aferent unor asemenea resurse naturale;

e) obținut din înstrăinarea unui drept de proprietate;

f) obținut din înstrăinarea de către un rezident român, persoană juridică, a unei proprietăți situate în străinătate, alta decât activele aferente desfășurării unei activități în afara teritoriului României;

g) obținut din dobândă, în cazul în care: datoria este garantată cu proprietăți imobiliare situate în România; debitorul este o persoană juridică sau o persoană fizică rezidentă în România; creditul se referă la o afacere desfășurată în România.“

12. Articolul 12 alineatul (3) devine articolul 11, care va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — Orice alt venit care nu este menționat la art. 10 este venit realizat pe teritoriul României, dacă este plătit de un rezident român, de sau prin intermediul unui sediu permanent în România.“

13. Articolul 12 alineatul (4) devine articolul 12 alineatul (1).

14. Articolul 12 alineatul (5) devine articolul 12 alineatul (2).

15. Alineatele (6) și (7) ale articolului 12 devin alineatul (3) al articolului 12, care va avea următorul cuprins:

„(3) Pentru reflectarea reală a profitului impozabil al sediului permanent se scad numai cheltuielile aferente realizării veniturilor acestuia, având în vedere și prevederile art. 4.“

16. Articolul 12 alineatul (8) devine articolul 12 alineatul (4).

17. Capitolul V devine capitolul IV, cu același titlu.

18. Articolul 15 va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Plata impozitului pe profit se efectuează trimestrial, până la data de 25 inclusiv a primei luni din trimestrul următor, cu excepția Băncii Naționale a României și a societăților bancare care efectuează plăți lunar, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se calculează impozitul.

(2) Banca Națională a României și societățile bancare au obligația să plătească în contul impozitului pe profit, pentru luna decembrie a fiecărui an fiscal, o sumă egală cu impozitul datorat pe luna noiembrie a aceluiași an, până la data de 25 ianuarie inclusiv a anului următor, urmând ca regularizarea pe baza datelor din bilanțul contabil să se efectueze până la termenul prevăzut pentru depunerea bilanțului contabil.

(3) Contribuabilii, alții decât cei prevăzuți la alineatul precedent, au obligația să plătească în contul impozitului pe profit pentru trimestrul IV, până la data de 25 ianuarie inclusiv a anului următor, o sumă egală cu impozitul calculat și evidențiat pe lunile octombrie și noiembrie, iar pentru luna decembrie adaugă o sumă echivalentă cu impozitul calculat pentru luna noiembrie, urmând ca regularizarea pe baza datelor din bilanțul contabil să se efectueze până la termenul prevăzut pentru depunerea bilanțului contabil.“

19. Articolul 16 alineatul (1) se elimină.

20. Alineatul (2) al articolului 16 devine alineatul (1) al articolului 16 și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) În cursul anului fiscal, contribuabilii au obligația de a depune declarația de impunere până la termenul de plată al impozitului inclusiv, urmând ca după definitivarea impozitului pe profit pe baza datelor din bilanțul contabil anual să depună declarația de impunere pentru anul fiscal expirat până la termenul prevăzut pentru depunerea bilanțului contabil.“

21. Alineatele (3) și (4) ale articolului 16 devin alineatele (2) și (3) ale articolului 16.

22. Articolul 17 se elimină.

23. Articolul 18 devine articolul 17, care va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — (1) În cazul în care organele fiscale consideră că stabilirea impozitului pe profit nu a fost făcută conform prezentei ordonanțe, acestea vor face un nou calcul al impozitului și vor comunica în scris contribuabilului modul de stabilire a acestuia.

(2) Stabilirea impozitului pe profit va fi făcută de organul fiscal și în cazul în care contribuabilul nu a completat declarația de impunere sau nu a furnizat informațiile necesare pentru a determina obligația fiscală.

(3) Sarcina de a dovedi că stabilirea impozitului pe profit de către organele fiscale nu este reală revine contribuabilului, acesta având, în continuare, obligația de a depune declarația de impunere.

(4) Contribuabilul trebuie să plătească impozitul pe profit care a fost stabilit conform alin. (1) și (2) pe baza înștiințării de plată, la data și locul stabilite în înștiințare.

(5) Organul fiscal competent poate încheia un acord scris cu contribuabilul, conform căruia acestuia din urmă îi este permis să plătească în rate impozitul pe profit și profitul net al regiilor autonome, dacă acordul va facilita încasarea integrală a obligației de plată, în care sens Ministerul Finanțelor va stabili competențele unităților fiscale teritoriale.“

24. Articolul 19 devine articolul 18, care va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — (1) Plata impozitelor reglementate de prezenta ordonanță se face în lei.

(2) În situațiile în care plata veniturilor către beneficiarul de venit se face în valută, plata impozitelor, a taxelor sau a eventualelor majorări de întârziere și a amenzilor se efectuează în lei proveniți din schimb valutar la cursul în vigoare la data plății. Dovada plății acestora se face cu documentul de plată la extern de către contribuabilul care are obligația de a calcula, de a reține și de a vărsa impozitul aferent veniturilor în valută la societatea bancară la care acesta își are deschis contul în valută, însoțit de documentele de schimb valutar.“

25. Articolul 20 alineatul (1) devine articolul 19 alineatul (1), care va avea următorul cuprins:

„Art. 19. — (1) În cazul în care orice sumă reprezentând o obligație fiscală nu este plătită la data stabilită prin prezenta ordonanță, contribuabilul este obligat să plătească majorări de întârziere la această sumă pentru perioada cuprinsă între termenul de plată prevăzut de ordonanță și data la care obligația fiscală este efectuată, inclusiv. Majorarea va fi, de asemenea, plătită și de organul fiscal pentru sumele plătite în plus ca impozit și nerestituite în termenul prevăzut la alin. (2).“

26. Alineatele (2) și (3) ale articolului 20 se elimină.

27. Articolul 20 alineatul (4) devine articolul 19 alineatul (2), care va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul unei plăți peste suma impozitului datorat, majorarea de întârziere se calculează după 30 de zile de la data depunerii cererii contribuabilului de restituire a diferenței conform art. 25. Dacă termenul stabilit mai sus este anterior datei obligatorii de plată a impozitului, majorarea se calculează de la data obligației de plată a impozitului.“

28. Articolul 20 alineatul (5) devine articolul 19 alineatul (3).

29. Articolul 20 alineatul (6) se elimină.

30. Articolul 21 devine articolul 20.

31. Articolul 22 devine articolul 21.

32. Articolul 23 devine articolul 22.

33. Articolul 24 devine articolul 23.

34. Articolul 25 devine articolul 24.

35. Articolul 26 devine articolul 25, care va avea următorul cuprins:

„Art. 25. — (1) În cazul unei cereri pentru restituirea unei plăți de impozite peste suma datorată, depusă în termenul stabilit prin prezenta ordonanță, organul fiscal va putea compensa suma acelei plăți, așa cum a fost determinată de acesta, inclusiv majorarea de întârziere aferentă, prevăzută de această ordonanță, cu alte obligații fiscale ale contribuabilului care a făcut plata peste nivelul impozitului datorat.

(2) Organele fiscale vor restitui, pe bază de cerere, în lipsa altor datorii scadente ale contribuabilului, sumele plătite în plus.

(3) Compensarea sau restituirea va putea fi făcută și din oficiu de către organele fiscale, fără o cerere de restituire prealabilă. Despre măsura luată va fi înștiințat și contribuabilul.

(4) Nu se admit compensări ale impozitului cu eventuale creanțe deținute de contribuabili asupra statului, altele decât cele de natură fiscală.“

36. Articolul 27 alineatul (3) se elimină.

37. Articolul 27 devine articolul 26.

38. Articolul 28 devine articolul 27.

39. Articolul 29 alineatul (4) devine articolul 28 alineatul (5).

40. Articolul 29 alineatul (5) devine articolul 28 alineatul (4), care va avea următorul cuprins:

„(4) Termenul de soluționare a cererii de revizuire a impunerii făcute de organul fiscal, înregistrată la direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat județeană sau a municipiului București, precum și a contestațiilor înregistrate la Ministerul Finanțelor, începe să curgă de la data la care contribuabilul a depus documentația, potrivit normelor stabilite de Ministerul Finanțelor pentru soluționarea cauzelor, potrivit legii.“

41. Articolul 29 alineatele (6), (7) și (8) se elimină.

42. Articolul 29 alineatul (9) devine articolul 28 alineatul (6).

43. Capitolul VI devine capitolul V, cu același titlu.

44. Articolul 30 alineatul (1) se completează cu litera e), care va avea următorul cuprins:

„e) nedepunerea în termenul prevăzut de prezenta ordonanță a declarației de impunere, în cazul contribuabililor care nu înregistrează profit, se sancționează cu amendă de 0,1% din cifra de afaceri aferentă perioadei pentru care nu s-a depus declarația.“

45. Articolul 30 alineatul (4) se completează cu următorul text: „...”, cu excepția art. 25 și 26.“

46. Articolul 30 devine articolul 29.

47. Capitolul VII devine capitolul VI, cu următorul titlu:

„CAPITOLUL VI

Dispoziții tranzitorii și finale“

48. Articolul 31 devine articolul 30.

49. Articolul 32 devine articolul 31.

50. Articolul 33 devine articolul 32, care va avea următorul cuprins:

„Art. 32. — Metodologia de calcul și de reflectare în profit a operațiunilor legate de distribuirea activelor, în cazul lichidărilor parțiale sau totale ale contribuabililor, precum și al reorganizării acestora va fi menționată în instrucțiunile prevăzute la art. 36.“

51. Articolul 34 devine articolul 33, care va avea următorul cuprins:

„Art. 33. — (1) Pierderile înregistrate până la data de 1 ianuarie 1995 pot fi recuperate din profitul impozabil în anul 1995 și în anii următori, potrivit prevederilor legale existente până la data de 1 ianuarie 1995.

(2) Pierdere netă înregistrată în perioada de scutire poate fi recuperată din profiturile impozabile viitoare, conform prevederilor prezentei ordonanțe. Pierdere netă se calculează ca diferență între profitul impozabil aferent perioadei de scutire și pierderile înregistrate în aceeași perioadă.“

52. Articolul 35 alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Termenul de vărsare a profitului net este termenul legal de depunere a bilanțului contabil. În acest caz, prevederile cap. IV se aplică în mod corespunzător.“

53. Articolul 35 devine articolul 34.

54. Articolul 36 se elimină.

55. Articolul 37 devine articolul 35.

56. Articolul 38 devine articolul 36, care va avea următorul cuprins:

„Art. 36. — (1) Până la punerea în aplicare a prevederilor prezentei ordonanțe, Guvernul va aproba, la propunerea Ministerului Finanțelor, Instrucțiunile privind metodologia de calcul și formularistica corespunzătoare referitoare la impozitul pe profit.

(2) Pentru aplicarea unitară a prevederilor prezentei ordonanțe se constituie Comisia centrală fiscală a impozitelor directe, coordonată de secretarul de stat care răspunde de activitatea veniturilor statului. Componenta comisiei se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor.

(3) Ordinele, modelele de formulare și normele de completare referitoare la impozitul pe profit, precum și deciziile comisiei prevăzute la alin. (2) se publică în Monitorul Oficial al României.

57. Articolul 39 se elimină.

58. Articolul 40 devine articolul 37.

59. Articolul 41 devine articolul 38, la care se adaugă: „Decretul nr. 425/1972 privind impozitul pe beneficiile

societăților mixte constituite în Republica Socialistă România și Hotărârea Guvernului nr. 759/1995 pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit“ și se elimină textele: „art. 68 din Legea nr. 64/1991 privind brevetele de invenție; art. 5 din Legea nr. 103/1992 privind dreptul exclusiv al cultelor religioase pentru producerea obiectelor de cult; art. 13 lit. a) din Legea nr. 53/1992 privind protecția specială a persoanelor handicapate; art. 5 alin. (4) din Legea nr. 80/1992 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale agricultorilor, modificată prin Legea nr. 1/1994.“

Art. II. — Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, cu actualizarea și renumerotarea corespunzătoare a textelor.

Art. III. — Prezenta lege intră în vigoare la data de 1 ianuarie 1997.

Această lege a fost adoptată în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului din 26 iunie 1996, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
prof. univ. dr. OLIVIU GHERMAN

București, 12 iulie 1996.
Nr. 73.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței Guvernului nr. 70/1994
privind impozitul pe profit

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 11 iulie 1996.
Nr. 273.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 39*)****din 10 aprilie 1996**

Ioan Deleanu	— președinte
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 și ale art. 130 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, invocată de reclamantele Koncz Maria și Stoica Maria în cauzele civile ce fac obiectul dosarelor nr. 4.507/1995 și nr. 10.806/1995 ale Judecătoriei Târgu Mureș.

Președintele completului de judecată declară ședința deschisă.

La apelul nominal făcut de magistratul-asistent au fost prezente Koncz Maria, reclamantă, Stoica Rozalia și Voicu Elena, pârâte. Lipsă celelalte părți, deși au fost legal citate.

Cauza, în stare de judecată. Se dă cuvântul pe fond părților.

Dintre părțile prezente intervine reclamanta Koncz Maria, care solicită admiterea excepției. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, deoarece are ca obiect „modul de constituire“ a completului de judecată, ce implică numărul de judecători care îl compun. Or, arată reprezentantul Ministerului Public, nici un text din Constituție nu prevede că modul de constituire a completului de judecată ar reprezenta motiv de neconstituționalitate. În acest sens, nu există contradicție între dispozițiile art. 129 și 130 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească și ale art. 124 din Constituție.

Mai menționează că o situație juridică similară o au funcționarii publici, ale căror acte săvârșite nu sunt lovite de nulitate în lipsa unei legi a funcționarului public.

Președintele completului de judecată declară dezbaterile închise.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 noiembrie 1995, Curtea Constituțională a fost sesizată de către Judecătoria Târgu Mureș cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 și 130 din Legea nr. 92/1992.

Excepția a fost invocată de reclamanta Koncz Maria în cauza civilă ce face obiectul Dosarului nr. 4.507/1995.

O sesizare cu un conținut identic a fost înaintată Curții de aceeași judecătorie printr-o încheiere din aceeași dată. Excepția a fost invocată de către reclamanta Stoica Maria în cauza civilă ce face obiectul Dosarului nr. 10.806/1995.

Instanța, din oficiu, a pus în discuția părților conexarea celor două cauze.

Ambele reclamante au ridicat excepții referitoare la nelegalitatea constituirii completului de judecată, întrucât președintele acestuia nu a fost numit ca judecător, potrivit art. 124 din Constituție, de către Președintele României, respectiv nu a devenit inamovibil în termenul de 2 ani prevăzut de art. 129 din Legea nr. 92/1992; în aceste condiții, actele efectuate de acesta sunt lovite de nulitate absolută, potrivit art. 54 din Legea nr. 92/1992.

Judecătoria Târgu Mureș consideră că excepția este întemeiată, dispozițiile art. 129 alin. 2 și ale art. 130 alin. 1 din Legea nr. 92/1992 contravenind prevederilor art. 124 și 130 din Constituție. Instanța își motivează opinia arătând că termenul de 2 ani, prevăzut la art. 129 alin. 2 din lege, „este un termen determinat, un termen imperativ înăuntrul căruia trebuia să se efectueze numirea judecătorilor în condițiile prevăzute de actul normativ menționat“. Având în vedere că numirea judecătorilor nu s-a efectuat în acest termen, rezultă că dispozițiile art. 124 alin. (1) din Constituția României nu au fost respectate.

Se mai arată, în motivarea dată de instanță, că, întrucât art. 129 și 130 din Legea nr. 92/1992 sunt cuprinse în titlul cu privire la dispozițiile finale și tranzitorii, legiuitorul a înțeles ca termenul de 2 ani să vizeze o situație de excepție; or, excepțiile fiind de strictă interpretare, dispozițiile art. 130 nu-și mai pot găsi aplicare după epuizarea termenului de 2 ani, contravenind astfel dispozițiilor art. 124 din Constituție. De asemenea, instanța consideră că, dacă inamovibilitatea a fost instituită de Constituția României ca o garanție a independenței judecătorului, termenul „de recomandare“, prevăzut de art. 129 alin. 2 din Legea nr. 92/1992, a dus la încălcarea dispozițiilor sus-menționate, precum și a prevederilor art. 124 din Constituție. Rezultă, din cele arătate în opinia instanței, că dispozițiile art. 129 alin. 2 și ale art. 130 alin. 1 din Legea nr. 92/1992 sunt constituționale numai în măsura în care termenul de 2 ani prevăzut de lege „este imperativ, iar nu de recomandare, astfel cum a fost interpretat“.

*) Definitivă prin nerecurare.

În conformitate cu prevederile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au cerut puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate pentru următoarele motive:

Textele art. 129 alin. 2 și ale art. 130 alin. 1 din Legea nr. 92/1992 sunt constituționale, întrucât reglementează condițiile în care se aduc la îndeplinire dispozițiile art. 124 din Constituție.

Susținerea că textele criticate ar contraveni și prevederilor art. 130 și 133 din Constituție, care se referă la organizarea Ministerului Public și, respectiv, la competența și prezidarea Consiliului Superior al Magistraturii, este, de asemenea, neîntemeiată, deoarece nu există nici o legătură între acele dispoziții, care să poată constitui obiectul unei excepții de neconstituționalitate.

Depășirea termenului de 2 ani prevăzut la art. 129 alin. 2 din Legea nr. 92/1992 reprezintă o problemă de aplicare a legii și nu de constituționalitate a textelor criticate.

Guvernul mai arată, în punctul său de vedere, că, potrivit prevederilor codurilor de procedură civilă și penală, lipsa inamovibilității nu constituie motiv de recuzare sau abținere a judecătorilor, ori de nulitate a actelor efectuate, deși aceste coduri au fost amplu modificate ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 92/1992.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor și observând dispozițiile art. 129 și 130 din Legea nr. 92/1992 raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Constată că, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, este competentă să soluționeze excepția.

Excepția de neconstituționalitate, în forma în care a fost invocată de reclamante, privește nelegalitatea constituirii completului de judecată și nicidecum o contradicție între prevederile Legii nr. 92/1992 și cele ale Constituției.

Numirea judecătorilor de către Președintele României, potrivit art. 124 din Constituție, reprezintă o garanție constituțională de bază a regimului de separație a puterilor în definirea statutului constituțional al autorității judecătorești.

Art. 129 alin. 2 din Legea nr. 92/1992, prin care se stabilește termenul de 2 ani pentru numirea judecătorilor de către Președintele României, nu este potrivit prevederilor art. 124 din Constituție. Instituțiile democratice ale țării nu pot fi create decât în cadrul unui proces de durată. Legea a stabilit în vederea acordării inamovibilității un termen de 2 ani, o asemenea reglementare fiind constituțională. Chiar dacă termenul astfel stabilit nu a fost respectat, aceasta nu

înseamnă că, în lipsa unei prevederi legale exprese, actele săvârșite de judecători după expirarea acestui termen ar fi „lovite de nulitate absolută“. La această concluzie conduc și prevederile exprese ale art. 151 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „instituțiile republicii, existente la data intrării în vigoare a prezentei Constituții, rămân în funcțiune până la constituirea celor noi“.

Constituționalitatea unei legi adoptate ulterior Constituției presupune raportarea textelor sale la prevederile constituționale în momentul intrării în vigoare a legii respective.

O asemenea lege nu poate, așadar, deveni neconstituțională ulterior intrării sale în vigoare, câtă vreme nici prevederile acesteia și nici cele ale Constituției nu au suferit vreodată modificare. Tot ceea ce se întâmplă după intrarea în vigoare a legii ține de interpretarea și de aplicarea — sau de neaplicarea — acesteia, iar nu de constituționalitatea ei. Așa fiind, în speță, faptul că termenul stabilit de art. 129 alin. 2 din Legea nr. 92/1992 a expirat nu privește constituționalitatea dispoziției legale care instituie termenul, ci o chestiune de respectare a legii, Curtea Constituțională nefiind competentă să examineze plângeri sau sesizări având un asemenea obiect. Argumentele aduse de Judecătoria Târgu Mureș în sprijinul excepției de neconstituționalitate se referă nemijlocit la concordanța dintre art. 129 alin. 2 din Legea nr. 92/1992, pe de o parte, și art. 124 și 130 din Constituție, pe de altă parte. Pornind de la constatarea că termenul de 2 ani prevăzut la art. 129 alin. 2 din Legea nr. 92/1992 are un caracter imperativ, instanța consideră totuși că, în condițiile în care el nu a fost respectat, s-a considerat, prin „interpretarea care a fost dată“, că este vorba, de fapt, despre un termen de recomandare. Punctul de vedere astfel exprimat de instanță nu poate fi primit. Împrejurarea că, în practică, termenul de 2 ani nu a fost respectat, dovedindu-se insuficient, nu poate să schimbe natura juridică a unui termen, transferându-l din categoria celor imperative într-o altă categorie.

Natura juridică a unei norme juridice nu poate depinde de împrejurări legate de aplicarea sa practică.

Argumentarea adusă de Judecătoria Târgu Mureș în sprijinul excepției de neconstituționalitate duce inevitabil la concluzia că, dacă termenul de 2 ani stabilit prin art. 129 alin. 2 din Legea nr. 92/1992 ar fi fost respectat, textul respectiv era în deplin acord cu Constituția, iar neconstituționalitatea se datorează nerespectării termenului și datează din momentul împlinirii acestuia, ceea ce nu poate fi admis.

Pe de altă parte, indiferent dacă au caracter imperativ, supletiv ori numai „de recomandare“, normele juridice sunt sau nu constituționale în funcție de cuprinsul lor, iar nu în raport cu categoria din care fac parte. O „normă de recomandare“ nu este, prin definiție, neconstituțională, cum susține instanța în argumentarea adusă în sprijinul excepției de neconstituționalitate a art. 129 alin. 2 din Legea nr. 92/1992.

În aceste condiții, natura juridică a termenului în discuție nu are nici o concludență în problema constituționalității art. 129 alin. 2 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească. În acest caz, discuția nu se poartă asupra termenului având sensul de modalitate a unui act juridic, ci asupra unui termen înțeles ca un interval de timp pe care legea îl stabilește pentru îndeplinirea anumitor operațiuni privind aplicarea prevederilor sale.

Urmările nerespectării termenului astfel stabilit nu pot influența validitatea actelor privind înfăptuirea justiției, intervenite după expirarea acestuia.

Argumentând punctul său de vedere, Judecătoria Târgu Mureș admite că prevederile art. 129 alin. 2 și ale art. 130 alin. 1 din Legea nr. 92/1992 sunt constituționale numai dacă termenul de 2 ani prevăzut de lege este imperativ, iar nu de recomandare, „astfel cum a fost interpretat”. Legea nr. 92/1992 nu caracterizează în nici un fel termenul în discuție și nici nu conține elemente care ar îngădui să se considere că este vorba despre un termen „de recomandare”.

În orice caz, Curtea Constituțională nu este și nu poate fi chemată să aprecieze asupra modului în care o lege a fost interpretată, ci numai cu privire la conformitatea ei cu Constituția.

În temeiul unei asemenea calificări a termenului de 2 ani, stabilit de Legea nr. 92/1992, instanța adaugă la argumentele ce tind să demonstreze neconstituționalitatea art. 129 alin. 2 din lege unele susțineri ce părăsesc sfera argumentării juridice, căpătând conotații politice cu caracter străin acesteia, deci care nu pot interesa în cauză. Se consideră, în esență, că, întrucât este vorba despre un termen

„de recomandare”, acesta poate fi nelimitat, astfel încât există judecători ce nu vor fi niciodată inamovibili, ceea ce apare în contradicție cu art. 124 din Constituție. Se ajunge, astfel, la concluzia că ar fi încălcat principiul constituțional al independenței judecătorilor.

Așa cum este consacrată în Constituție și în Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, inamovibilitatea este o garanție a bunei administrări a justiției și a independenței și imparțialității judecătorului. Ea nu este consacrată numai în interesul judecătorului, ci și în cel al justiției. De aceea legiuitorul a înțeles să stabilească condiții speciale pentru numirea în funcție a magistraților. Acest sistem de exigențe instituit pentru numirea magistraților are menirea să realizeze efectiv principiul independenței judecătorilor, concomitent cu asigurarea profesionalismului și prestigiului justiției. Inamovibilitatea privește statutul judecătorului, nu aptitudinea lui de a face parte din completul de judecată.

Cât privește susținerea potrivit căreia textele criticate ar contraveni art. 130 și 133 din Constituție, se reține că prevederile acestora, reglementând rolul Ministerului Public, respectiv atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii, nu au nici o legătură cu cauza de față, care se referă la inamovibilitatea judecătorilor.

Rezultă deci că nici invocarea acestor dispoziții constituționale nu conferă un temei valabil pentru admiterea excepției de neconstituționalitate formulate.

Pornind de la o caracterizare proprie asupra naturii reglementării legale, autorii excepției ajung la o concluzie contrară sensului real al acestei reglementări, legea neinterzicând dobândirea inamovibilității, ci numai condiționând-o de îndeplinirea anumitor exigențe și forme procedurale.

Față de considerentele expuse, având în vedere dispozițiile art. 129 și 130 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Conexarea Dosarului nr. 146 C/1995 la Dosarul nr. 145 C/1995.
2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 și 130 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, invocată de Koncz Maria și Stoica Maria în dosarele nr. 4.507/1995 și nr. 10.806/1995 ale Judecătoriei Târgu Mureș.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 10 aprilie 1996.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Ioan Deleanu

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 67*)

din 21 mai 1996

Costică Bulai	— președinte
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 aprilie 1996 a Tribunalului Timiș — Secția civilă, pronunțată în Dosarul nr. 1.653/C/1995, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a Decretului nr. 374 din 27 noiembrie 1995 privind numirea în funcție a unor magistrați la tribunale și la parchetele de pe lângă acestea, ridicată de Giurgev Slăvița.

În motivarea excepției se susține, în esență, că prin Decretul nr. 374/1995 nu au fost numiți în funcție toți judecătorii. Judecătorii nenumiți sunt amovibili și deci nu pot intra în compunerea completelor de judecată pentru soluționarea litigiilor.

Tribunalul Timiș, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece „nici un act normativ în vigoare nu conține prevederi în sensul că judecătorii amovibili nu pot pronunța hotărâri judecătorești sau că hotărârile pronunțate de către acești judecători ar fi nule“.

CURTEA,

analizând actele dosarului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile Decretului nr. 374/1995 raportate la dispozițiile constituționale și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Art. 144 din Constituție, reglementând expres și limitativ atribuțiile Curții Constituționale, prevede la lit. c) competența Curții de a hotărî „asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și ordonanțelor“. În același sens, și art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale reglementează aceeași atribuție de control al constituționalității.

Din aceste dispoziții legale rezultă că soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a decretelor nu este de competența Curții Constituționale, termenul de lege prevăzut la art. 144 lit. c) din Constituție având în vedere, exclusiv, actul legislativ adoptat, sub această formă, de către Parlament și promulgat de Președintele României. Jurisprudența Curții este constantă, Curtea pronunțându-se în acest sens prin Decizia nr. 37 din 6 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 1 septembrie 1993, prin Decizia nr. 5 din 17 ianuarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 10 martie 1994, și prin Decizia nr. 7 din 16 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 22 martie 1994.

Așa fiind, rezolvarea de principiu cuprinsă în aceste decizii își menține valabilitatea și în ceea ce privește soluționarea excepției de față, care vizează un decret, deoarece nu au intervenit elemente noi față de deciziile anterioare și, pe cale de consecință, Curtea reține că excepția este vădit nefondată în sensul art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Pe de altă parte, abstracție făcând de necompetența absolută de atribuție a Curții Constituționale în legătură cu Decretul nr. 374/1995, trebuie reținut că prin acest decret nu s-a putut proceda la numirea în funcție a tuturor judecătorilor, întrucât, potrivit art. 133 alin. (1) din Constituție, Președintele României numește în funcție pe judecători, în condițiile legii, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii. Așadar, sunt numiți în funcție de către Președintele României și devin astfel inamovibili numai judecătorii propuși de Consiliul Superior al Magistraturii și pe măsura primirii unor asemenea propuneri.

Faptul că unii dintre judecători nu au fost încă numiți, în condițiile arătate, de către Președintele României și, pe cale de consecință, ei nu sunt încă inamovibili, nu atrage inaptitudinea lor de a participa la judecată. Inamovibilitatea consacrată de art. 124 alin. (1) din Constituție privește statutul judecătorului, iar nu aptitudinea acestuia de a face parte dintr-un complet de judecată.

*) Definitivă prin nerecurare.

În consecință, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a Decretului nr. 374 din 27 noiembrie 1995, invocată de Giurgev Slăvița, cu domiciliul în Timișoara, Aleea Lăutei nr. 2, et. II, ap. 5, județul Timiș, în Dosarul nr. 1.653/C/1995 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 21 mai 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Costică Bulai

Magistrat-asistent,

Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 72*)

din 28 mai 1996

Costică Bulai	— președinte
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

oprit temporar cursul acesteia, întrucât elucidarea eventualelor aspecte penale ale împrejurărilor în care a avut loc desfacerea contractului de muncă al contestatoarei poate avea o înrăurire decisivă asupra hotărârii ce urmează a se pronunța în cauză“.

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 aprilie 1996, pronunțată de Judecătoria sectorului agricol Ilfov în Dosarul nr. 6.216/1994, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a art. 244 pct. 2 din Codul de procedură civilă, ridicată de Nicoleanu Gabriela.

În susținerea excepției se arată că art. 244 pct. 2 din Codul de procedură civilă contravine dispozițiilor art. 23 alin. (8) din Constituție.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este vădit nefondată, „dispozițiile art. 244 pct. 2 din Codul de procedură civilă neconstituindu-se într-o sancțiune aplicată unei persoane a cărei vinovăție nu a fost constatată printr-o hotărâre irevocabilă și care se află sub beneficiul prezumției de nevinovăție și nici într-o modalitate de limitare a libertății individuale“. Se mai susține că „prin suspendarea judecării, instanța nu s-a dezinvestit de soluționarea pricinii, ci a

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 244 pct. 2 din Codul de procedură civilă raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Deși este vorba de un act normativ anterior Constituției, Curtea este competentă să se pronunțe asupra excepției în temeiul art. 26 alin. (3) teza I din Legea nr. 47/1992, deoarece pe baza lui s-au stabilit raporturi juridice după intrarea în vigoare a Constituției din 1991.

Potrivit art. 244 pct. 2 din Codul de procedură civilă, instanța poate suspenda judecata „când se ivesc indiciile unei infracțiuni, a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea“.

Neconstituționalitatea acestor dispoziții are în vedere încălcarea prevederilor art. 23 alin. (8) din Constituție, care stabilesc că „Până la rămânerea definitivă a hotărârii jude-

*) Definitivă prin nerecurare.

cătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată”.

Suspendarea judecării reprezintă un incident în cursul desfășurării acesteia, constând în oprirea vremelnică a procedurii de judecată din cauza unor împrejurări voite de părți sau independente de voința lor. Art. 244 pct. 2 din Codul de procedură civilă reglementează un caz de suspendare facultativă a judecării, anume când se ivesc indiciile unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea. Textul evocă ipoteza când acțiunea civilă este sau devine dependentă de soluția ce s-ar da în acțiunea penală. Temporizarea rezolvării acțiunii civile până la soluționarea irevocabilă a celei penale sau, altfel exprimând aceeași idee, întâietatea rezolvării acțiunii penale este neîndoielnic justificată și consacrată ca atare și de prevederile art. 19 alin. 2 din Codul de procedură penală, din moment ce, cum precizează art. 244 pct. 2 *in fine*, constatarea infracțiunii „ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea”. În același sens, nu trebuie igno-

rate nici prevederile art. 22 alin. 1 din Codul de procedură penală, potrivit cărora hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat, în fața instanței civile, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia. Asupra oportunității suspendării, în ipoteza prevăzută la art. 244 pct. 2 din Codul de procedură civilă, apreciază instanța, norma în discuție având un caracter permisiv. În temeiul art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea judecării se poate face apel sau, după caz, recurs.

Prevederile art. 244 pct. 2 din Codul de procedură civilă nu au nici o incidență cu dispozițiile art. 23 alin. (8) din Constituție, care consacră prezumția relativă de nevinovăție. Din chiar cuprinsul art. 244 pct. 2 din Codul de procedură civilă rezultă că suspendarea judecării civile nu implică vinovăția părții în legătură cu care s-au ivit „indiciile unei infracțiuni”. Scopul suspendării îl constituie tocmai verificarea existenței sau a inexistenței infracțiunii cu privire la care instanța are unele „indicii”.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) al art. 25 și 26 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 244 pct. 2 din Codul de procedură civilă, ridicată de Nicoleanu Gabriela, cu domiciliul în București, str. Răcari nr. 10, bloc 41, sc. 1, et. 8, ap. 51, sectorul 3, în Dosarul nr. 6.216/1994 al Judecătorei sectorului agricol Ilfov.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 28 mai 1996.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Costică Bulai

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind transmiterea unor imobile proprietate publică a statului,
situate în județul Mehedinți, în administrarea Ministerului de Interne

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă transmiterea imobilelor proprietate publică a statului, compuse din construcții în suprafață construită desfășurată de 1.089,76 m² și terenurile aferente în

suprafață de 31.532,34 m², situate în județul Mehedinți, prevăzute în anexa la prezenta hotărâre, din administrarea consiliilor locale ale orașelor Strehăia, Vânu Mare, Baia de

Aramă și Orșova în administrarea Ministerului de Interne, în vederea înființării unor subunități de pompieri militari.

Art. 2. — Transmiterea imobilelor prevăzute la art. 1 se face la valoarea de inventar a acestora, rezultată din evidențele contabile.

Art. 3. — Predarea-preluarea imobilelor transmise potrivit art. 1 se face între părțile interesate, pe bază de protocol încheiat în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

p. PRIM-MINISTRU
FLORIN GEORGESCU,
ministru de stat, ministrul finanțelor

Contrasemnează:
p. Ministru de interne
George Ioan Dănescu,
secretar de stat

p. Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Nicolae Constantinescu,
secretar de stat

București, 19 iulie 1996.
Nr. 591.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilelor proprietate publică a statului, situate în județul Mehedinți,
care se transmit în administrarea Ministerului de Interne

Nr. crt.	Locul unde este situat imobilul care se transmite	Suprafața imobilului care se transmite	
		Construcții — m ² —	Terenuri aferente — m ² —
1.	Orașul Strehaia, str. Mihai Viteazul nr. 7	340,44	28.466,66
2.	Orașul Vânju Mare, str. Independenței nr. 55	162	530
3.	Orașul Baia de Aramă, str. Republicii nr. 27	359,32	2.169,68
4.	Orașul Orșova, str. Porțile de Fier nr. 18	228	366
TOTAL:		1.089,76	31.532,34

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

privind transmiterea unei părți dintr-un imobil proprietate publică a statului,
situat în municipiul București, în administrarea Regiei Autonome pentru Metale Rare București

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă transmiterea unei părți din imobilul proprietate publică a statului, compus din construcție și terenul aferent, situat în municipiul București, b-dul Republicii nr. 78—80, sectorul 2, având datele de identificare prevăzute în anexa care

face parte integrantă din prezenta hotărâre, din administrarea Ministerului de Interne în administrarea Regiei Autonome pentru Metale Rare București, pentru Institutul de Cercetări și Proiectări pentru Metale Rare și Radioactive.

Art. 2. — Predarea-preluarea părții din imobil, tocol încheiat între cele două părți, în termen de prevăzută la art. 1, se face la valoarea de inventar 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei rezultată din evidențele contabile, pe bază de pro-hotărâri.

p. PRIM-MINISTRU
FLORIN GEORGESCU,
ministru de stat, ministrul finanțelor

Contrasemnează:
Ministrul industriilor,
Alexandru Stănescu

p. Ministru de stat,
ministru finanțelor,
Nicolae Constantinescu,
secretar de stat

p. Ministru de interne,
George Ioan Dănescu,
secretar de stat

București, 19 iulie 1996.

Nr. 592.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

**a imobilului situat în București, care se transmite din administrarea Ministerului de Interne
în administrarea Regiei Autonome pentru Metale Rare București**

Adresa imobilului	Persoana juridică de la care se transmite	Persoana juridică la care se transmite	Caracteristici tehnice
B-dul Republicii nr. 78—80, sectorul 2, București	Ministerul de Interne	Regia Autonomă a Metalelor Rare București	A. Suprafața construită desfășurată: 1.143 m ² , dispusă la parter și etajele 1, 2, 3 și 4 B. Teren în suprafață de 210,62 m ²

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții
„Seminarul teologic liceal «Sf. Nicolae» din municipiul Râmnicu Vâlcea,
județul Vâlcea“**

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Seminarul teologic liceal «Sf. Nicolae» din municipiul Râmnicu Vâlcea, județul Vâlcea“, prevăzuți în anexa*) la prezenta hotărâre.

*) Anexa se comunică numai beneficiarului de investiție.

Art. 2. — Finanțarea obiectivului de investiții prevăzut la art. 1 se face din fondurile bugetului de stat și din alte surse legale constituite cu această destinație, conform listelor de investiții aprobate potrivit legii.

p. PRIM-MINISTRU
FLORIN GEORGESCU,
ministru de stat, ministrul finanțelor

Contrasemnează:
p. Ministrul învățământului,
Ecaterina Andronescu,
secretar de stat
p. Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Nicolae Constantinescu,
secretar de stat

București, 19 iulie 1996.
Nr. 593.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea alocării fondurilor pentru cofinanțarea proiectelor de valorificare și transfer tehnologic al unor rezultate obținute din activitatea de cercetare științifică

În baza prevederilor art. 12 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 25/1995 privind reglementarea organizării și finanțării activității de cercetare-dezvoltare, astfel cum a fost aprobată, modificată și completată prin Legea nr. 51/1996,

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă alocarea sumei de 18.543,5 milioane lei, din bugetul Ministerului Cercetării și Tehnologiei, agenților economici prevăzuți în anexă, pentru cofinanțarea proiectelor de transfer tehnologic selectate de către Ministerul Cercetării și Tehnologiei pe baza criteriilor aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 466/1996.

Art. 2. — Ministerul Cercetării și Tehnologiei va lua măsuri pentru încheierea contractelor de cofinanțare cu res-

pectarea prevederilor legale privind efectuarea cheltuielilor din fondurile publice și va aloca fondurile de la buget în completare, proporțional cu sumele utilizate de către agenții economici din sursele acestora.

Art. 3. — Anexa face parte integrantă din prezenta hotărâre și va fi comunicată celor interesați.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:
Ministrul cercetării și tehnologiei,
Doru Dumitru Palade
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 30 iulie 1996.
Nr. 617.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN privind lansarea unei emisiuni de titluri de stat seria 1996 E1

Ministru de stat, ministrul finanțelor,

în baza Hotărârii Guvernului nr. 449/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, republicată,
în baza prevederilor art. 18 din Legea bugetului de stat pe anul 1996 nr. 29/1996, ale art. 7 din Legea nr. 91/1993 privind datoria publică și ale Convenției nr. 20.169/1994, încheiată între Ministerul Finanțelor și Banca Națională a României, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă lansarea unei emisiuni de titluri de stat, numite *certIFICATE DE TREZORERIE CU DOBÂNDĂ*, seria 1996 E1, în valoare nominală totală de 200.000.000.000 lei.

Valoarea nominală poate fi majorată în funcție de necesitățile de finanțare a deficitului bugetului de stat.

Art. 2. — Certificatele de trezorerie cu dobândă sunt puse în vânzare la valoarea nominală (100%) la data de 15 august 1996.

Art. 3. — Scadența certificatelor de trezorerie cu dobândă seria 1996 E1 este la 91 de zile, respectiv joi, 14 noiembrie 1996.

Art. 4. — Dobânda a cărei rată se va situa la nivelul ratei medii a dobânzii pe piața interbancară BUBID la 3 luni, stabilită de Banca Națională a României pentru tranzacțiile încheiate cu 5 zile lucrătoare anterior datei emisiunii, se va plăti la scadență și se va determina după formula:

$$D = \frac{K \times i \times \text{nr. de zile până la scadență}}{360},$$

în care:

D = valoarea dobânzii;

K = valoarea nominală totală;

i = rata dobânzii.

Art. 5. — Valoarea nominală individuală a unui certificat de trezorerie cu dobândă este de 10.000.000 lei pentru un număr de 20.000 de certificate de trezorerie cu dobândă.

Art. 6. — Lansarea emisiunii de titluri de stat se face prin subscripție publică, certificatele de trezorerie cu

dobândă putând fi cumpărate de societăți bancare din România în nume propriu și/sau în numele clienților lor persoane juridice.

Cererile de subscriere se depun la Banca Națională a României până cel mai târziu cu două zile înainte de data vânzării, până la ora 12,00 a respectivei zile.

După închiderea subscrierii, Banca Națională a României îi va informa pe participanți, în cel mai scurt timp, asupra acceptării sau neacceptării totale sau parțiale a cererilor depuse.

Art. 7. — Plata certificatelor de trezorerie cu dobândă subscribe se va face la data emisiunii, prin debitarea contului cumpărătorului, deschis la Banca Națională a României, cu suma reprezentând valoarea nominală a certificatelor de trezorerie cu dobândă cumpărate.

Răscumpărarea certificatelor de trezorerie cu dobândă se va face la data scadenței, prin creditarea contului deținătorului cu suma reprezentând valoarea nominală plus dobânda.

Art. 8. — Certificatele de trezorerie cu dobândă nu se emit în formă fizică. Proprietatea asupra acestora va fi înregistrată la Banca Națională a României, iar orice schimbare a titularului dreptului de proprietate va fi anunțată acesteia în conformitate cu procedura stabilită.

Art. 9. — Prezenta emisiune nu beneficiază de facilități fiscale.

Art. 10. — Direcția generală creanțe și angajamente interne și externe ale statului din Ministerul Finanțelor va aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministru de stat, ministrul finanțelor,

Florin Georgescu

București, 22 iulie 1996.

Nr. 1.537.

ÎN ATENȚIA CELOR INTERESAȚI: ABONAȚI ȘI ALȚI CITITORI!

Prin Hotărârea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 13 aprilie 1994, a fost înființată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaților, care are obligația publicării în Monitorul Oficial al României a actelor normative, nepublicarea lor atrăgând inexistența acestora.

Pentru a cunoaște legislația ce a fost adoptată după Revoluția din Decembrie 1989, pentru a fi informați cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriți, pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege, Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, cu sediul în București, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, prin Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, invită societățile comerciale, întreprinzătorii particulari din țară și din străinătate, precum și pe toți cei interesați, să se adreseze în acest scop, zilnic, între orele 8,00-15,00, iar vinerea, între orele 8,00-13,00, la telefon 211.57.30 sau direct la sediul acestuia.

Aducem, pe această cale, la cunoștință că, începând cu data de 1 ianuarie 1996, prețurile practicate de regie pentru publicațiile sale, la care puteți face abonamente la oficiile poștale sau la filialele societăților comerciale: RODIPET — S.A. (telefon 400.15.10), AMCO PRES — S.R.L. (telefon 643.93.90) și GEMINA PRES — S.R.L. (telefon 628.33.73), sunt următoarele:

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoarea abonamentului anual — lei —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei —			
			Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba română	121.000	30.250	33.275	36.600	40.260
2.	Monitorul Oficial al României, în limba română, numere bis, de dimensiunea unei cărți (de peste 48 pagini/exemplar), care nu se includ în abonamentul de la nr. crt. 1	75.000	—	—	—	—
3.	Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba maghiară	221.000	55.250	55.250	55.250	55.250
4.	Monitorul Oficial al României, Partea a II-a	415.000	103.750	103.750	103.750	103.750
5.	Monitorul Oficial al României, Partea a III-a	76.800	19.200	19.200	19.200	19.200
6.	Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a	400.000	100.000	100.000	100.000	100.000
7.	Colecția Legislația României	48.000	12.000	13.200	14.520	15.970
8.	Colecția de hotărâri ale Guvernului	108.000	27.000	29.700	32.670	35.900
9.	Repertoriul actelor publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I	21.000	—	—	—	—
10.	Decizii ale Curții Constituționale	8.000	—	—	—	—
11.	Legislația României, ediții trilingve	27.000	—	—	—	—

Foarte important!

Abonamentul anual vă conferă informații complete și prompte cu privire la legislație și o economie importantă în bugetul dumneavoastră.

Pentru informații suplimentare, vă rugăm să vă adresați la telefon 614.24.29 sau fax 312.47.03.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.